

VITRALL DE SANT MAGÍ

Rosa Vilaró i Carulla

*Article publicat a "la Veu de la Segarra"
del dia 7 de juliol de 2006*

La vitrallista Núria Claret ha estat l'encarregada de realitzar el nou vitrall de Sant Magí que, a partir de l'encàrrec que va realitzar Jaume Binefa, serà col·locat properament en la capella del Sant a Cervera. L'artista ens explica com ha estat el seu procés de creació, així com alguns aspectes d'aquesta especialitat artesanal.

P.- On treballa habitualment?

R.- Jo visc a Barcelona, però em moc entre ciutat i pagès, ja que el meu estudi està a Castellolí.

P.- A què es dedica principalment?

R.- Jo faig vidriera emplomada. Primer de tot, un dissenyador em realitza el projecte i em fa un dibuix, segons el que jo li he dit que volia. Si a qui m'ha fet l'encàrrec, li sembla bé, ja busco els vidres de colors adequats i em poso a realitzar-lo.

És un procés bastant llarg i difícil d'explicar, però s'han de triar els colors, fer una plantilla prèvia, tallar els vidres sobre aquesta plantilla, muntar-los en plom i finalment soldar-los amb estany i amassar-los.

P.- Com va sorgir la idea de fer aquest vitrall de Sant Magí?

R.- El senyor Binefa és conegut del meu marit i va dir-me que li agradaria molt fer un Sant Magí per a la capella de Cervera. Jo li vaig dir que no hi havia cap problema i vaig fer un disseny previ, li vaig presen-

tar i li va agradar, o sigui que ja em vaig posar a fer-lo. Em va donar una fotografia de model i jo vaig ajustar-m'hi al màxim.

P.- Li va portar molt temps la seva realització?

R.- La meua és una feina artística, manual i complexa, en la que no es pot córrer. És un treball entretingut que necessita el seu temps, però jo ho faig tan de gust que no compto pas les hores. Si ho comptés de veritat, serien unes peces caríssimes!

En aquest cas vaig fer servir grisalla, que és un esmalt que ha de posar-se al forn a una temperatura molt elevada, i que fa que necessitis més temps per a la cocció i per a tot el procés. També va necessitar el seu temps pintar els vidres: la cara, els peus... Tot és feina i les hores van sumant, però vaig fer-ho en el temps que vam acordar.

La feina sempre depèn també de les comandes que tinguis i de la pressa que et donin. A vegades tens coses pel mig que t'impedeixen atendre del tot una peça. Ara mateix tinc 8 comandes més per a una altra església i altres peticions de particulars, però resulta que m'han fet una artroscòpia al braç i no puc treballar, o sigui que ho tinc tot encallat fins que em donin l'alta.

La Núria Claret ensenyant el vitrall a Jaume Binefa

P.- Sempre té tanta feina?

R.- És un no parar! Aquesta va ser una afició en la que m'hi vaig posar com a hobby, però al final m'hi he convertit en professional.

P.- Fa molt de temps que va començar?

R.- Vaig estudiar a l'Escola Massana i també a una altra escola privada, deu fer uns 8 o 10 anys. Des de llavors ja no he parat. Quan vaig començar m'agradava molt i em feia molta il·lusió, però no sabia si jo serviria per fer-ho, però la veritat és que sempre m'han anat sortint comandes.

Estic molt contenta d'haver trobat aquesta professió, que m'encanta i m'apassiona, perquè em passen les hores volant fent vidre emplomat. A més, cada cop som menys els que ens hi dediquem.

Entrega del vitrall durant el sopar de Sant Magí del 18 d'agost de 2005. (Fotografia: Gómez Grau)

P.- Les peces que fa són sempre religioses?

R.- No, cadascuna és diferent i es poden fer els temes que es vulguin amb els vitralls. No hi ha cap límit.

Aquesta comanda de Cervera, l'encàrrec d'un Sant Magí, va ser molt puntual, però molts particulars em demanen coses per la seva casa, com motius florals amb malves, gira-sols, lliris... Són composicions molt alegres i que queden molt maques.

Ara mateix també estic treballant temes de la pagesia per a l'església de Castellolí, que ja han rebut el vist-i-plau del Bisbat de Vic, i també vaig fer una rosassa molt gran per al temple de Savallà del Comtat.

P.- Què sent quan veu col·locats els seus vitralls?

R.- Sempre hi sóc present quan els col·loquen, i no me'n vaig fins que no està tot acabat. És un goig veure com queda.